

Cum recunoști o vrăjitoare

În seara următoare, după ce m-a îmbăiat, bunica m-a luat în camera de zi pentru încă o poveste.

— Astă seară, m-a anunțat bătrâna, o să-ți spun cum recunoști o vrăjitoare când întâlnești una.

— Poți să fii totdeauna sigur?

— A, nu, a zis ea, nu poți. Tocmai ăsta-i baiul. Dar poți să ghicești binișor.

În timpul ăsta scrumul trabucului îi tot cădea în poală, iar eu speram să nu ia foc înainte să-mi spună cum poți recunoaște o vrăjitoare.

— În primul rând, mi-a zis ea, un lucru e sigur: atunci când o întâlnești, o VRĂJITOARE ADEVĂRATĂ poartă întotdeauna mănuși albe.

— Ei, n-o fi chiar întotdeauna, am comentat eu. Doar nu și vara, când e cald?

— Ba da, chiar și vara, a zis bunica. N-are încotro. Și știi de ce?

— De ce? am întrebat eu.

— Pentru că nu are unghii. În loc de unghii, are niște gheare curbate, ca de mătă. Trebuie să poarte mănuși ca să le ascundă. Necazul e că o mulțime de femei absolut respectabile poartă mănuși, mai ales iarna, iar asta mai rău te încurcă.

— Și mami purta mănuși, am spus eu.

— Da, dar nu și-n casă, a spus bunica. Vrăjitoarele poartă mănuși chiar și în casă. Nu le scot decât când merg la culcare.

— Cum de știi toate lucrurile astea, buni?

— Nu mă-ntrepupe. Ascultă și bagă la cutie. Al doilea lucru de ținut minte e că o VRĂJITOARE ADEVĂRATĂ e totdeauna cheală.

— *Cheală?! m-am mirat eu.*

— Cheală ca un ou fiert, a zis bunica.

Eram șocat. O femeie cheală arată cumva indecent.

— Da' de ce-s chele, bunico?

— Nu mă-ntreba, m-a repezit ea. Ține minte ce-ți zic: pe capul vrăjitoarelor nu crește firicel de păr.

— Ce scârbos!

— Dezgustător, a fost de-acord bunica.

— Păi, dacă-i cheală, e ușor s-o dibuiești, am spus eu.

— Nici vorbă, m-a contrazis bătrâna. O VRĂJITOARE ADEVĂRATĂ poartă tot timpul o perucă sub care-și ascunde chelia. O perucă clasa-ntâi. Și o perucă clasa-ntâi aproape că nu poate fi deosebită de părul natural. Doar dacă tragi zdravăn de ea să vezi dac-o poți smulge de pe cap.

— Atunci, chiar asta o să fac, am spus eu.

— Nu vorbi prostii, a zis bunica. Doar n-o să umbli de colo-colo trăgând de păr fiecare femeie pe care o întâlnești, chiar dacă *poartă* mănuși. Numa' încearcă așa ceva, să vezi ce circ iese!

— Deci... nici asta nu ne e de folos, am oftat eu.

— Niciunul dintre aceste semne nu e de folos dacă-l iei de unul singur, mi-a explicat bunica. Doar atunci când le pui laolaltă încep să capete ceva sens. Ține minte însă – a spus bunica – perucile astea le pricinuiesc vrăjitoarelor o problemă destul de serioasă.

— Ce problemă, bunico?

— Dau o mâncărime îngrozitoare la pielea capului, a răspuns ea. Deh, când o actriță poartă o perucă, sau dacă unul dintre noi am purta una, am pune-o peste păr. La o vrăjitoare însă vine direct pe piele. Iar dosul perucii e tare aspru și iritant. Și cum capul n-are fir de păr, mâncărimea este groaznică. Și le iese niște bube urâte. *Urticarie de perucă*, așa-i zic vrăjitoarele. Ustură rău de tot.

— Ce alte semne trebuie să mai caut ca să recunosc o vrăjitoare?

— Să te uiți la nările lor, m-a învățat bunica. Vrăjitoarele au nări ceva mai mari decât oamenii obișnuiți. Iar marginea nărilor e rozalie și curbată, ca muchia unor scoici.

— Și de ce au ele așa nări mari? am întrebat.

— Ca să miroasă mai bine cu ele, a răspuns bunica. O VRĂJITOARE ADEVĂRATĂ are un simț al mirosului uluitor.

Într-o noapte neagră ca smoala, e în stare să adulmece un copil de pe cealaltă parte a străzii.

— Pe mine n-ar putea să mă miroasă, am spus eu. Tocmai am făcut baie.

— Ba da, ba da, te-ar miroși. Cu cât ești mai curat, cu atât mai tare miroși pentru o vrăjitoare.

— Nu zău! m-am minunat eu.

— Pentru vrăjitoare, un copil absolut curat emite cea mai înfiorătoare duhoare, a zis bunica. Și deci, cu cât ești mai murdar, cu atât miroși mai puțin.

— Dar asta n-are sens, bunico!

— O, ba da, m-a contrazis bunica. Vrăjitoarea nu miroase *jegul* de pe tine. Te miroase *pe tine*. Mirosul care le înnebunește pe vrăjitoare vine de fapt chiar de la pielea. Iese în valuri, ca niște unde pe care le emite pielea, iar undele astea – *unde-de-duhoare*, cum le numesc ele – plutesc prin aer și o izbesc pe vrăjitoare drept în nări. O izbesc de-o ia cu amețală.

— Da' stai o clipă, buni...

— Nu mă-nterupe, a zis bunica. Uite care-i chestia. Când nu te speli o săptămână întreagă și toată pielea ți-e acoperită cu jeg, atunci firește că undele-de-duhoare nu mai sunt emise la fel de puternic.

— N-o să mai fac baie niciodată, m-am jurat eu.

— Nu, trebuie doar să nu faci baie prea des, a spus bunica. Pentru un copil cu scaun la cap, o dată pe săptămână e chiar suficient.

În clipe ca astea o iubeam pe bunica mai mult ca niciodată.

— Bunico, am zis, dacă e o noapte întunecoasă, cum mai poate vrăjitoarea să adulmece și să facă diferența între un copil și un adult?

— Adulții nu emit unde-de-duhoare, a zis ea. Doar copiii le emit.

— Dar, zău așa, eu nu emit unde-de-duhoare, nu? am zis. Nu le emit chiar în clipa asta, nu?

— După nasul meu, nu, a zis bunica. După mine, miroși a zmeură și frișcă. Dar după nasul unei vrăjitoare – miroși absolut dezgustător.

— Și a ce aș miroși? am întrebat.

— A rahat de câine, a zis bunica.

Asta era prea de tot! Eram șocat.

— *A rahat de câine!* am strigat. Dar eu *nu* miros a rahat de câine! Nu se poate! Nu pot să cred!

— Și mai mult decât atât, a zis bunica arătând o urmă de satisfacție, pentru o vrăjitoare ai miroși a rahat *proaspăt* de câine.

— Nu poate fi adevărat! am strigat. Știu sigur că nu miros a rahat de câine, nici vechi, nici proaspăt!

— N-are rost să ne ciondănim pe tema asta, a zis bunica. Asta-i realitatea.

Eram indignat. Pur și simplu nu-mi venea să cred ce-mi spunea bunica.

— Așa că, dacă vezi o femeie care se ține de nas când trece pe lângă tine pe stradă, a continuat ea, sunt mari șanse ca ea să fie o vrăjitoare.

M-am hotărât să schimb vorba.

— Spune-mi ce anume să mai bag de seamă la o vrăjitoare, am întrebat.

— Ochii, a spus bunica. Uită-te atent la ochii ei, fiindcă ochii unei VRĂJITOARE ADEVĂRATE sunt diferiți de-ai tăi și ai mei. Uită-te în mijlocul fiecărui ochi, unde se află de obicei un punctuleț negru. Dacă e o vrăjitoare, punctul acela negru își va tot schimba culoarea, iar în centrul lui o să vezi dansând foc și gheață. Asta o să-ți dea fiori pe șira spinării.

Bunica s-a lăsat pe spătarul fotoliului și a tras cu mulțumire din trabucul ei negru și puturos. Eu ședeam ghemuit pe podea, privind-o fascinat, cu ochii mari. Nu zâmbea. Părea grozav de serioasă.

— Mai sunt și alte semne? am întrebat-o.

— Păi, sigur că mai sunt și alte semne, a zis bunica. Mi se pare mie sau tu nu înțelegi că vrăjitoarele nu-s defel femei? Ele *arată* ca niște femei. Vorbesc ca niște femei. Și se poartă ca niște femei. Dar în realitate ele-s niște lighioane cu totul deosebite. Sunt demoni cu chip omenesc. De-aia au gheare și capul chel și nasul ciudat și ochi neobișnuiți, și pe toate încearcă să le ascundă cât de bine de restul lumii.

— Și ce altceva mai e neobișnuit la ele, bunico?

— Labele picioarelor, a zis ea. Nicio vrăjitoare n-are degete la picioare.

— N-au degete la picioare, am strigat eu. Și ce-au în loc?

— Au doar labele picioarelor, mi-a explicat bunica. Labe cu capătul pătrățos, fără degete.

— Și asta nu le îngreunează mersul? am întrebat.

— Cătuși de puțin, a zis bunica. Însă le dă bătaie de cap cu pantofii. Oricărei doamne îi place să poarte pantofiori ascuțiți. Însă vrăjitoarele care au picioare foarte lătărețe și pătrătoase se chinuie îngrozitor să-și înghesuie picioarele în pantofiorii ăia drăgălași și ascuțiți.

— Dar de ce nu poartă pantofi confortabili, cu vârful pătrat? am întrebat eu.

— N-au curaj, a răspuns bunica. La fel cum își ascund che-
lia sub peruci, tot așa trebuie să-și ascundă picioarele hidoase
de vrăjitoare, înghesuindu-le în pantofiori drăguți.

— Oare nu-i teribil de incomod? am întrebat.

— Extrem de incomod, a confirmat bunica. Dar n-au
încotro, trebuie să se împace cu asta.

— Dacă poartă pantofi obișnuiți, n-o să-mi fie de niciun
folos asta ca să le recunosc, nu-i așa, bunico?

— Mă tem că nu, a zis bunica. S-ar putea să vezi că șchioa-
pătă ușor, dar numai dacă te uiți atent.

— Și astea-s toate diferențele, bunico?

— Mai e una, a zis bunica. Numai una.

— Care-i aia, bunico?

— Saliva lor e albastră.

— Albastră! am strigat. Nu se poate! Nu poate fi *albastră!*

— Albastră ca afinele, a zis ea.

— Tu nu vorbești serios, bunico! Nimeni nu poate să aibă
salivă albastră!

— Vrăjitoarele pot, a zis ea.

— Albastră ca cerneala? am întrebat.

— Întocmai, a zis ea. Ba chiar o folosesc la scris. Au tocuri de scris de modă veche. E destul să treacă limba peste penițe.

— Ai cum să vezi saliva aia albastră, bunico? Adică, dacă o vrăjitoare ar vorbi cu mine, aş observa-o?

— Numai dacă te-ai uita cu băgare de seamă, a zis bunica. Dacă te uiți foarte atent, poți surprinde o ușoară nuanță albastrie pe dinți. Da' nu se prea vede.

— S-ar vedea dac-ar scuipa, am spus eu.

— Dar vrăjitoarele nu scuipă niciodată, a zis bunica. Nu îndrăznesc.

Era greu de crezut că m-ar fi mințit vreodată. Bunica se ducea la biserică în fiecare dimineață, spunea o rugăciune înaintea fiecărei mese, iar o persoană de genul ăsta n-ar putea să mintă vreodată. Începeam să cred fiecare cuvânt spus de ea.

— Deci asta e, a zis bunica. Cam asta-i tot ce-ți pot spune. Nu-ți vor folosi prea mult lucrurile astea. Doar privind-o, nu poți spune sigur de o femeie dacă e vrăjitoare. Însă dacă ea poartă mănuși, dacă are nări largi, ochi ciudați și păr care arată de parc-ar fi o perucă, și dacă dinții i-s pătați c-o nuanță albastrie – dacă are *toate* astea, atunci să fugi de ea ca din pușcă.

— Bunico, am zis eu, când erai copil, *tu* te-ai întâlnit vreodată c-o vrăjitoare?

— O dată, a zis bunica. O singură dată.

— Și ce s-a întâmplat?

— N-o să-ți spun, a zis ea. Ți s-ar face pielea ca de găină de spaimă și apoi ai visa urât.

— Te rog, spune-mi! am implorat-o.

— Nu, mi-a tăiat-o ea. Unele lucruri sunt prea îngrozitoare ca să vorbești despre ele.

— Are vreo legătură cu faptul că-ți lipsește degetul mare? am întrebat.

Dintr-odată, buzele ei bătrâne și ridate se strânseseră ca un clește, iar mâna care ținea trabucul (căreia îi lipsea degetul mare) a început să tremure ușor.

Am așteptat. Nu se mai uita la mine. N-a mai scos niciun cuvânt. Dintr-odată se închisese în sine cu totul. Discuția se încheiase.

— Noapte bună, bunico, am spus, ridicându-mă de pe podea și sărutând-o pe obraz.

Nu s-a mișcat. M-am strecurat afară din cameră și m-am retras în camera mea.